

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **CANDY, spol. s r.o.**, se sídlem Hradčanská 403, Pardubice-Svítkov, zast. Mgr. Andreou Stachovou, advokátkou se sídlem Valentinská 92/3, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2013, č.j. ÚOHS-R66/2013/HS-24518/2013/320/Edy,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 17. 2. 2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 16. 12. 2013, č. j. ÚOHS-R66/2013/HS-24518/2013/320/Edy, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 25. 2. 2013, č. j. ÚOHS-S461/2011/KD/3367/2013/820/Lso.

Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí rozhodl o tom, že žalobce uzavřel a plnil zakázané dohody o určení cen pro další prodej, jejichž cílem bylo narušení hospodářské soutěže na relevantních trzích (i) suchých krmiv pro psy, (ii) suchých krmiv pro kočky a (iii) pamlsků pro psy a kočky, čímž porušil v období od 25. 1. 2010 do 27. 9. 2012 zákaz uvedený v § 3 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění účinném do 30. 11. 2012, přičemž žalobci uložil plnění uvedených dohod, dále mu uložil pokutu ve výši 802.000 Kč, splnění vymezených opatření k nápravě a úhradu nákladů řízení.

V jednotlivých žalobních bodech brojil žalobce proti napadenému rozhodnutí následujícími námitkami. V první, obsáhlé části žaloby žalobce detailně popisoval situaci na trhu od února roku 2011 s tím, že v důsledku velmi silného tlaku a útoků na žalobce a jeho distribuční síť nezbylo žalobci než stanovit tzv. „férovou cenu“. V souvislosti se situací na trhu v roce 2011 uvedl žalobce, že opakovaně o této situaci informoval Úřad a že jeho jednání bylo vyvoláno pouze a jen nekalosoutěžním a nezákonným tlakem jiných subjektů, které nebyly ani přes opakované podněty Úřadem prošetřeny.

Dále žalobce namítl, že jeho podíl na trhu je natolik bagatelní, že jakákoliv dohoda, ze které je viněn, nemohla mít vliv na podstatnou část trhu předmětného zboží a proto se zákaz dle § 3 odst. 1 a 2 ZOHS s ohledem na ustanovení § 3 odst. 4 písm. b) téhož zákona na posuzovanou věc nevztahuje. Následně žalobce namítl porušení zásady legitimního očekávání a rovnosti, neboť nebylo zahájeno řízení s ostatními subjekty, které měly podíl a vliv na trhu než žalobce.

V další části žaloby brojil žalobce proti stanovení výše pokuty s tím, že nebylo přihlédnuto k charakteru vytýkaného porušení a zároveň byla výše pokuty stanovena neadekvátně k údajně způsobené škodě. V této souvislosti poukázal žalobce na svůj podíl na trhu, výše popsanou situaci na trhu a důsledky obdobných jednání vůči ostatním minoritním výrobcům a distributorům krmiv.

Dále žalobce napadl i to, že žalovaný neakceptoval jeho návrh závazků ve prospěch obnovení účinné hospodářské soutěže, které ve stručnosti popsal.

Žalobce nesouhlasil ani se závěry žalovaného ohledně zvýšení cen na trh dodávaných krmiv v důsledku činnosti žalobce a uvedl, že žalovaný nepochopil fungování relevantního trhu a co mělo vliv na změny v jeho fungování a neseznámil se ani se způsobem srovnávání cen internetovými vyhledávači. Žalovaný podle žalobce vycházel z neověřených a neověřitelných dat, na základě kterých stanovil cenovou hladinu, o kterou měl žalobce ceny navýšit. Ke zvýšení ceny došlo dle názoru žalobce právě umlknutím šedého dovozu v důsledku poklesu zájmu o krmiva žalobce.

Žalobce dále označil opatření k nápravě uložená rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jako nevykonatelná a neurčitá. Zároveň v této souvislosti žalobce napadl i postup žalovaného po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který vydal po rozhodnutí tiskovou zprávu, která měla hluboce obchodně žalobce poškodit.

Další nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce ve tvrzení žalovaného, že by se žalobce měl dopustit tvrzeného jednání na relevantním trhu pamlsků pro psy a kočky, neboť akce „férové ceny“ se vztahovala výlučně na suchá krmiva pro zvířata.

Závěrem žalobce namítl, že s ohledem na vývoj situace v souvislosti s šetřením žalovaného a změnou systému distribuce došlo ke změně ekonomického postavení žalobce a pokuta je proto značně nepřiměřená a má vůči žalobci likvidační charakter. Žalobce tvrdí, že nelze přiměřenost pokuty odvozovat od finanční situace skupiny, neboť se jedná o zcela ekonomicky a finančně nezávislé subjekty s odlišnou obchodní strategií a podnikatelskými plány, které se jako takové rozhodně nebudou podílet na jakýchkoliv finančních závazcích žalobce. Krom toho v části, kde jednotlivé společnosti obchodují mezi sebou, nelze počítat stejný obrat dvakrát.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 1. 4. 2014 uvedl, že žalobce v žalobě pouze opakovaně vznáší námitky, které uplatnila ve správním řízení, a odkázal na napadené rozhodnutí, které je vystavěno na řadě důkazů, které tvoří ucelený konzistentní řetězec, svědčící o vině žalobce.

Žalovaný zdůraznil, že žalobce v období od 25. 1. 2010 do 27. 9. 2012 uzavíral dohody s registrovanými distributory, které je zavazovaly k dodržování cen pro další prodej a k dodržování dalších podmínek, přičemž ze strany distributorů došlo k akceptaci a následnému plnění těchto dohod. Dále dle žalovaného žalobce uzavíral v období od 13. 12. 2010 do 27. 9. 2012 dohody o určení minimálních prodejních cen přímo s internetovými prodejci, jednáním ve vztahu k prodejčům omezoval žalobce prodejce krmiv ve svobodném určování cen pro další prodej. Žalovaný má za prokázané, že žalobce monitoroval dodržování cen a jejich nedodržování sankcionoval, čímž došlo ke skutečnému zvýšení cen prodáváných krmiv a naplnění jak formální tak i materiální stránky deliktu.

V případě jednotlivých námitek žalovaný uvedl následující. K namítané situaci na trhu konstatoval, že tvrzená domnělá porušování právních předpisů ze strany třetích osob nemohou být důvodem pro protisoutěžní jednání žalobce (srov. rozsudek Soudního dvora EU C-68/12 ze dne 7. 2. 2013, ev. Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 62 Af 67/2010 ze dne 15. 12. 2011). Žalovaný k tomu dále poukázal na to, že se žalobce dopouštěl protisoutěžního chování i v době před tvrzenými nezákonnými praktikami třetích subjektů. Nepříznivé okolnosti na trhu nemohou být dle žalovaného považovány za liberační důvod protisoutěžního chování (srov. Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 62 Af 37/2011 ze dne 25. 10. 2012). V této souvislosti žalovaný reagoval i na námitku své nečinnosti v souvislosti s podněty žalobce s tím, že byl to naopak žalobce, kdo byl nečinný, neboť neposkytl Úřadu dostatek informací. K podílu žalobce na trhu žalovaný uvedl, že jednání žalobce spočívalo v uzavírání a plnění dohod o určení cen pro další prodej, které patří mezi dohody obsahující tvrdá restriktivní opatření uvedená v čl. 4 Nařízení Komise č. 330/2010, tyto dohody ovlivňují samotnou soutěž (Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 62 Af 24/2011 ze dne 26. 4. 2012) a proto není podíl soutěžitele na relevantním trhu rozhodující. V případě závazků žalovaný konstatoval, že posouzení jejich dostatečnosti je plně v kompetenci Úřadu. S ohledem na to, že se v posuzované věci jednalo o *hard-core cartels* nemohly být splněny podmínky obsažené v Oznámení Úřadu. K námitce nesprávného hodnocení důkazů uvedl, že údajně nezískával

z internetových cenových vyhledávačů, ale z internetových stránek každého z 256 prodejců, základem byl seznam vypracovaný žalobcem. Výrok o opatřeních k nápravě je dle žalovaného jasný, srozumitelný, přesný a určitý.

V případě postihu ve věci pamlsků se dle žalovaného jedná o novou námitku, která by měla být bez dalšího odmítnuta jako opožděná. Zároveň uvedl, že ceny pamlsků byly součástí ceníku, který byl nedílnou součástí obchodních podmínek, které zavazovaly kontrahující strany k jejich striktnímu dodržování.

Výše pokuty byla dle žalovaného stanovena s přihlédnutím k závažnosti právního deliktu a k jejímu odůvodnění odkázal žalovaný na napadená rozhodnutí. K její přiměřenosti odkázal na zjištěný skutkový stav, ze kterého vyplývalo, že i v době rozhodování o rozkladu dosahovala výše pokuty okolo 1 % z čistého obrátu za poslední ukončené účetní období. Ke skutečnosti, že pokuta byla vyměřována z obrátu skupiny, odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 Afs 7/2011.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po nařízeném jednání dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Podle § 3 odst. 1 ZOHS dohody mezi soutěžiteli, rozhodnutí jejich sdružení a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě, jejichž cílem nebo výsledkem je narušení hospodářské soutěže, jsou zakázané a neplatné, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud Úřad pro ochranu hospodářské soutěže nepovolí prováděcím právním předpisem z tohoto zákazu výjimku. Dohody, jejichž dopad na hospodářskou soutěž je zanedbatelný, nejsou považovány za zakázané.

Podle § 3 odst. 2 písm. a) ZOHS z dohod zakázaných podle odstavce 1 jsou zakázány zejména dohody, jejichž cílem nebo výsledkem je narušení hospodářské soutěže proto, že obsahují ujednání o přímém nebo nepřímém určení cen, popřípadě o jiných obchodních podmínkách.

Krajský soud předem vypořádání jednotlivých námitek musí konstatovat, že ze všech projevů žalobce, tedy ze žaloby a z jeho podrobného a obsáhlého vyjádření v průběhu nařízeného soudního jednání, vyplývá, že žalobce nesporně, že by se jednání, které bylo následně hodnoceno žalovaným jako deliktní (tedy uzavírání dohod dle citovaných ustanovení prostřednictvím akcí „Férové ceny“ a „Férové prodejny“), vůbec nedopustil. Naopak žalobce uzavírání dohod se svými obchodními partnery nijak nepopíral a v řízení před soudem obsáhle osvětloval důvody, které ho k takovému jednání vedly a které primárně spočívaly v jednání třetích subjektů s cílem likvidace žalobce.

V případě dohod, které žalobce uzavíral, se jednalo o tzv. vertikální dohody. Z obsahu správního spisu vyplývá, že předmětem těchto dohod byla cenová regulace, resp. stanovení minimálních, tzv. „férových“ cen. Dohody ohrožující hospodářskou soutěž byly opakovaně

předmětem posuzování zdejším soudem a v nyní posuzované věci lze na řadu předcházejících rozhodnutí zdejšího soudu odkázat, resp. z nich vycházet.

V první, obsáhlé části žaloby žalobce detailně popisoval situaci na trhu od února roku 2011 s tím, že v důsledku velmi silného tlaku a útoků na žalobce a jeho distribuční síť nezbylo žalobci než stanovit tzv. „férovou cenu“. Pokud soud pomine tu skutečnost, na kterou upozorňuje žalovaný ve svém vyjádření, a to, že žalobcem namítané časové období, ve kterém mělo docházet k tlaku a útokům na distribuční síť žalobce, se nekryje s obdobím, ve kterém žalobce dle obsahu správního spisu uzavíral vertikální dohody, tak ani samotná skutečnost, že na trhu existovala situace, kdy byl žalobce pod tlakem, případně byl v rámci konkurenčního boje vystaven útokům na svou distribuční síť, není důvodem pro to, aby žalobce svévolně porušoval zákon a uzavíral zákonem zakázané dohody. Zdejší soud již v rozsudku ze dne 25. 10. 2012 ve věci sp. zn. 62Af 37/2011 konstatoval, že *„Stejně tak překážkou takové kvalifikace [existence deliktního jednání – vznik kartelové dohody] nejsou objektivní podmínky na trhu, jak na ně žalobci poukazují; ani stav, kdy podnikání by bylo pro žalobce likvidační, jak uvádějí, je neliberuje ze společného protisoutěžního postupu, kterým je nahrazeno jejich individuální soutěžní chování.“* Jakkoliv citované rozhodnutí mluví o objektivních podmínkách na trhu, má zdejší soud za to, že není důvodné rozlišovat mezi objektivně existujícím stavem a podmínkami na trhu, které vzniknou v důsledku jednání třetích osob, neboť jejich důsledek je stejný, tedy vznik takové situace na trhu, která omezuje podnikání postiženého subjektu.

Ani případné nekalosoutěžní jednání třetích osob nemůže vyvolat jako reakci navazující narušení hospodářské soutěže žalobcem. S tím souvisí druhá námitka žalobce, že opakovaně informoval o situaci na trhu žalovaného s tím, že jeho jednání bylo vyvoláno pouze a jen nekalosoutěžním a nezákonným tlakem jiných subjektů (podněty žalobce nebyly dle jeho tvrzení ze strany Úřadu prošetřeny). K porušování závazných pravidel hospodářské soutěže a případnému nepostižení jiných subjektů se zdejší soud jasně vyjádřil v rozsudku ze dne 15. 12. 2011 ve věci sp. zn. 62Af 67/2010, ve kterém konstatoval, že *„i kdyby však měl žalobce pravdu v tom, že jiní soutěžitelé nejsou za obdobné jednání postiženi, pak je zdejší soud toho názoru, že nezákonnost aktu, jímž byl někdo postižen, nelze dovodit z toho, že někdo jiný, který se chová – podle subjektivního názoru – podobně, postižen nebyl. Tu je vhodné připomenout, že i (dnešní) Tribunál ve věci T 18/05 („IMI“) nepochybně postoj Evropské komise (bod 77. a body 79. a násl. uvedeného rozsudku), podle něhož bylo-li zjištěno, že se někdo dopustil protisoutěžního deliktu, nemůže se takový delikvent úspěšně dovolávat toho, že s jiným bylo zacházeno „výhodněji“, aby byl závěr o deliktu jeho samotného zpochybněn.“* Ani v souzené věci není důvod odchylovat se od dříve zaujatých závěrů a soud považuje za nutné zdůraznit, že obranou proti protizákonnému jednání jiných subjektů nemůže být vlastní porušování zákona. Ze shodných důvodů nemůže být důvodná ani námitka porušení zásady legitimního očekávání a rovnosti (jelikož nebylo zahájeno řízení s ostatními subjekty, které měly podíl a vliv na trhu než žalobce). Jak již soud zdůraznil v úvodu, ani žalobce sám nepopřel, že by vertikální dohody uzavíral, čímž se dopustil jednání, které mohlo být hodnoceno jako protisoutěžní delikt, a skutečnost, že jiné subjekty také jednaly protisoutěžně, ale jejich jednání nebylo postiženo, nemůže být důvodem pro exkulpacii žalobce. Žalobce nemohl mít „legitimní očekávání“ v tom, že pokud jiné subjekty nejsou postiženy za protisoutěžní jednání, tak ani jeho protisoutěžní jednání nebude postiženo, neboť každý

subjekt nese deliktní odpovědnost za své vlastní jednání, a je na odpovědnosti Úřadu, zda přistoupí ke stíhání toho kterého subjektu. Samotná nečinnost Úřadu ale nemůže být důvodem pro to, aby jednotlivé subjekty na relevantním trhu jednaly protizákonně.

Klíčovou otázkou je podle zdejšího soudu hodnocení námitky, že podíl žalobce na trhu je natolik bagatelní, že jakákoliv dohoda, ze které je viněn, nemohla mít vliv na podstatnou část trhu předmětného zboží a proto se zákaz dle § 3 odst. 1 a 2 ZOHS s ohledem na ustanovení § 3 odst. 4 písm. b) téhož zákona na posuzovanou věc nevztahuje. Ani s touto námitkou se ale zdejší soud neztotožnil.

Žalobce se dovolává aplikace pravidla *de minimis*, k jehož aplikaci po novele ZOHS účinné od 1. 9. 2009 se zdejší soud vyjádřil podrobně v rozsudku ze dne 26. 4. 2012 ve věci sp. zn. 62 Af 24/2011 a od v citovaném rozsudku uvedené argumentace a závěrů není žádný důvod se odchylovat ani v nyní posuzované věci. Zdejší soud v citované věci jasně uvedl, že „Pravidlo „*de minimis*“ je nyní (od 1.9.2009) předmětem úvah ohledně samotného protisoutěžního charakteru dohody, tj. naplnění materiální podmínky zákazu dohody podle § 3 odst. 1 ZOHS, podle něhož dohody, jejichž dopad na hospodářskou soutěž je zanedbatelný, nejsou považovány za zakázané.

Tu je zapotřebí poukázat na dlouhodobou aplikaci doktríny „*de minimis*“, jež je traktována na komunitární úrovni a jež nutně musí být předobrazem její obdobné aplikace v rámci vnitrostátního soutěžního práva, podle níž zákaz podléhá pouze takové dohody, jejichž shora popsany dopad na trh není zanedbatelný. Shodně jako současná česká, ani primární komunitární úprava tuto podmínku nezná, dovozuje ji však přesvědčivě rozhodovací praxe opírající se o Sdělení o dohodách zanedbatelného významu (Sdělení Komise o dohodách menšího významu, které výrazně neomezuji hospodářskou soutěž podle čl. 81 odst. 1 smlouvy o založení Evropského společenství – Úřední věstník 2001/C 368/07). Toto sdělení tedy popisuje podmínky, za nichž dohoda má dopad na hospodářskou soutěž zanedbatelný. Nezařazení bagatelních dohod pod kartelové (tedy zakázané) dohody je postaveno na principu posouzení podílu účastníků dohod na relevantním trhu a následně na obsahu této dohody. Účinky vyjmutí na základě pravidla „*de minimis*“ platí *ex tunc* (tj. od samého počátku), aniž by takové vynětí bylo ze strany Komise, vnitrostátního soutěžního úřadu či jakéhokoli jiného orgánu deklarováno a aniž by o takovém vynětí bylo vedeno jakékoli řízení.

Doktrína aplikace teorie „*de minimis*“ na komunitární a české vnitrostátní aplikační úrovni vychází ze skutečnosti, že kartelové dohody nenaplní materiální podmínku zákazu, nejsou z pohledu principů vyjádřených v článku 81 Smlouvy ES (nyní v čl. 101 Smlouvy o fungování Evropské unie) dostatečně významné či podstatné. Proto takové dohody nejsou vůbec zakázány. Před samotným konstituováním do komunitárního práva byla zásada „*de minimis non curat lex*“ deklarována nejprve v roce 1968 Komisí v případě „Socemas“ (rozhodnutí Komise 68/318, Úřední věstník (1968) L 201/4), aby oprávněnost toho přístupu, a tím jeho další legitimní aplikovatelnost mohla být o rok později potvrzena i Soudním dvorem ve věci „Völk/Vervaecke“ (rozsudek Soudního dvora 5/69 ve věci Franz Völk v. S.P.R.L., J. Vervaecke (1969), ECR-295. Judikatura tak konstatovala, že způsobilost dohody být považována za protisoutěžní („ovlivňující obchod mezi členskými státy“) je nutno zkoumat vždy individuálně, přičemž „dohoda se vymyká zakazu ... pokud má s ohledem na slabé

postavení jejich účastníků na trhu ... pouze zanedbatelný význam”.

Pro posouzení případné výhodnosti pozdější úpravy po 1.9.2009 je však podstatné, že pravidlo „de minimis” se neuplatňuje bez omezení. Lze rozeznávat tři druhy omezení jeho aplikace. První omezení je vázáno na dosažení (resp. nepřekročení) hranic tržního podílu. Dále jsou z dosahu pravidla vyjmuty dohody, které obsahují hard-core ujednání (pravidlo „de minimis” se neuplatňuje v takových případech, kdy dohoda ovlivňuje obchod mezi členskými státy již svojí samotnou existencí; tak je tomu u dohod o stanovení cen, o omezení výroby nebo prodeje a o rozdělení trhů). Posledním omezením aplikace pravidla „de minimis” je existence kumulativního efektu obdobných dohod na trhu.

Dohody nevyhovující shora uvedenému trojímu omezení nejsou dohodami „de minimis”; jejich účinek tak nemůže být zanedbatelný. Tyto dohody, splňují-li materiální podmínku zákazu, jsou dohodami protisoutěžního charakteru, tedy jsou dohodami zakázanými.

Sdělení de minimis rozlišuje mezi dohodami uzavíranými mezi konkurujícími si soutěžiteli a dohodami jinými. Zatímco v případě dohod mezi konkurujícími si soutěžiteli nesmí jejich společný podíl na relevantním trhu dotčeném dohodou přesáhnout 10%, v případě jiných dohod se tato hranice posouvá na 15%, nikoli však v případě dohod o určení cen – tam se pravidlo de minimis neaplikuje.

Přestože žalovaný neaplikoval komunitární právní úpravu, a tím tedy neaplikoval ani (komunitární) Sdělení de minimis, nemohl by ani při aplikaci pozdější vnitrostátní české právní úpravy na žalobce aplikovat mírnější režim, než jaký byl aplikován.

Z tohoto důvodu považuje zdejší soud závěr žalovaného, podle něhož je pro posouzení žalobcova jednání nerozhodné, zda dosahuje podílu 1% nebo 11% na relevantním trhu, za správný, neboť posuzoval-li vertikální dohodu o určení cen, pravidlo de minimis, pro které by bylo zapotřebí přesný podíl žalobce na relevantním trhu zjistit, by se uplatnit nemohlo – ať už podle právní úpravy účinné před 1.9.2009, tak podle právní úpravy účinné od 1.9.2009.“

V konkrétní, nyní posuzované věci má soud z obsahu správního spisu za prokázané, že se v případě žalobcem uzavíraných dohod jednalo o dohody o cenách, v jejichž důsledku docházelo ke stanovení cen. Jedná se tedy o vertikální dohodu s tvrdým jádrem, která je z dosahu pravidla *de minimis* vyjmuta a nebylo proto nutné, aby se žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně zabývali vyšší podílu žalobce na relevantním trhu. Žalobní námitka proto není taktéž důvodná.

V další části žaloby žalobce namítl, že žalovaný neakceptoval jeho návrh závazků ve prospěch obnovení účinné hospodářské soutěže. Podle § 7 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské může Úřad rozhodnout o zastavení řízení za podmínky, že účastníci řízení Úřadu společně navrhli závazky ve prospěch obnovení účinné hospodářské soutěže, které jsou dostatečné pro ochranu hospodářské soutěže a jejichž splněním se odstraní závadný stav, a že zakázaná dohoda neměla za následek podstatné narušení hospodářské soutěže. V takovém rozhodnutí může Úřad rovněž stanovit podmínky a povinnosti nutné k zajištění splnění těchto

závazků. Jestliže Úřad neshledá navržené závazky dostatečnými, důvody písemně sdělí účastníkům a pokračuje v řízení.

Z citovaného ustanovení zřetelně vyplývá, že je pouze na Úřadu, zda závazky navržené ze strany účastníků řízení přijme nebo nikoliv. Přezkum ze strany soudu je zde velice limitován, neboť uvedené oprávnění mimo jiné jistě slouží k obecnému nastavení politiky ochrany hospodářské soutěže Úřadem, do které není soud oprávněn zasahovat. Z vyrozumění ze dne 11. 10. 2012 vyplývá, že Úřad k akceptaci návrhu závazků přistoupil plně v souladu s celkovým chápáním dohod o určení cen. Jestliže podle Úřadu nelze tyto dohody považovat za dohody se zanedbatelným dopadem na hospodářskou soutěž, tak logicky nemohlo dojít k naplnění podmínek podle § 7 odst. 2 ZOHS a nebyl prostor pro akceptaci závazku ze strany Úřadu. Součástí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v bodech 85. až 91. shrnutí důvodů pro nepřijetí závazků, které soud shledává jako dostatečné a ve smyslu uvedeného vyrozumění ze dne 11. 10. 2012 zcela konzistentní. Závěr o tom, že se ve věci jedná o vertikální dohodu s tvrdým jádrem (*hard-core cartel*), potvrdil soud již výše v případě námitky nesprávné aplikace pravidla *de minimis*.

S ohledem na obsah citovaného ustanovení je nutné konstatovat, že zastavení řízení a akceptace návrhů stran dohod není nároková. Stejně tak neměl ani žalobce právní nárok na to, aby správní orgán prvního stupně řízení zastavil poté, co předložil návrh závazků. Žalovaný případně ve shodě s citovaným oznámením ze dne 11. 10. 2012 odkazuje ve vyjádření na podmínky obsažené v Oznámení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o alternativním řešení některých soutěžních problémů, z čehož je zřejmé, že rozhodování Úřadu v těchto věcech je predikovatelné a transparentní. Za této situace není na místě, aby soud zasahoval do rozhodování Úřadu.

Soud neshledal důvodnou ani námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu, zahrnující nesouhlas se závěry žalovaného ohledně zvýšení cen na trh dodávaných krmiv v důsledku činnosti žalobce, tvrzení o nepochopení fungování relevantního trhu, nedostatečném seznámení se se způsobem srovnávání cen internetovými vyhledávací a vycházení z neověřených a neověřitelných dat, na základě kterých stanovil cenovou hladinu, o kterou měl žalobce ceny navýšit.

Z obsahu správního spisu jasně vyplývá, že žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně přistoupil ke zjišťování cen nikoliv pouze prostřednictvím internetových srovnávačů cen (např. heureka.cz, zbozi.cz apod.), ale především přímo z webových stránek jednotlivých prodejců, o čemž svědčí listiny na čl. 1. až 823. správního spisu. Zjišťování cen jednotlivých prodejců sloužilo k ověření nabízených cen krmiv, které zachytil správní orgán prvního stupně v bodech 58. až 72. svého rozhodnutí, a následně využil pro hodnocení dopadu jednání žalobce na hospodářskou soutěž. Odkazy na vyhledávač heureka.cz je pouze okrajový a dokládající zjištění z přímého zjišťování cen u jednotlivých prodejců.

Soud nepovažuje skutkový stav ve vztahu ke zjišťovaným cenám za nedostatečně zjištěný, mimo jiné i proto, že samotný dopad do konkrétního zvýšení cenové hladiny nepovažuje soud pro naplnění skutkové podstaty deliktu za zásadní. Žalobce sám ve svých vyjádřeních uvedl, že cílem jeho akce „férové ceny“ byla stabilizace ceny jeho krmiv na

určité hladině odpovídající nákladům se započtením přiměřeného zisku. Evidentně proto jednání žalobce s prodejci směřovala ke stanovení určité cenové hladiny a jednalo se tak o cenovou dohodu. Podle zdejšího soudu proto není ve vztahu k uvedené žalobní námitce rozhodující, zda bylo navýšení cenové hladiny určeno přesně, neboť již samotná existence dohody je deliktním jednáním. Soud se plně ztotožňuje se závěry žalovaného o potlačení soutěže byt' v rámci jedné značky. Jakákoliv nucená, řízená unifikace cen a kontrola pevně stanoveného a vynucovaného rozmezí pohybu ceny je nutně narušením volné hospodářské soutěže. Unifikace cen je prokazována jednak zjištěními správního orgánu prvního stupně na čl. 1. až 823. správního spisu a dále i vlastními prohlášeními žalobce.

V případě opatření k nápravě, která byla uložena rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, soud na prvním místě hodnotil jejich určitost a dospěl k závěru, že tato opatření byla uložena naprosto jasným, srozumitelným a určitým způsobem. Správní orgán prvního stupně jasně stanovil co (informovat o obsahu výrokové části I. rozhodnutí), jakým způsobem (písemně), komu (provozovatele internetových obchodů, kteří byli v letech 2010 až 2012 účastníkem řízení dle výrokové části I. bodu 2. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně oslovováni se žádostmi o navýšení cen účastníkem řízení dodávaných krmiv a pamlsků pro psy a kočky, resp. informování o probíhajících akcích „Férové ceny“ či podmínkách „Férové prodejny“, příp. o všech obdobných akcích obsahujících požadavek na dodržování doporučených či minimálních doporučených cen pro další prodej) a v jaké lhůtě tak má učinit. Soudu není vůbec zřejmé, v čem by měla spočívat neurčitost uložených opatření, neboť jsou jasně omezena na obchodní partnery žalobce z let 2010 až 2012.

Zároveň soud nedovodil ani nevykonatelnost těchto opatření. Soud nezpochybňuje domněnky žalobce, že některé subjekty, které by měly být na základě uvedeného výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně osloveny, již neexistují. Nicméně tento závěr může způsobit pouze dílčí nevykonatelnost vůči některým subjektům a zcela jistě nemůže způsobit nezákonnost, případně nevykonatelnost celého rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Nadto případná nevykonatelnost části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně musí jít nutně k tíži správního orgánu prvního stupně, neboť žalobce se zbaví své povinnosti tím, že doloží, že dotčený subjekt již neexistuje.

Důvodná není ani námitka, že není patrné, kdy by Úřad považoval opatření k nápravě za splněné, neboť lhůta pro jejich splnění je jasně dána ve vazbě na právní moc rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Dále žalobce namítal, že po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, byla Úřadem vydána tisková zpráva, která ho měla hluboce obchodně poškodit. Zdejší soud si v souvislosti s namítanou tiskovou zprávou Úřadu dovolí vyjádřit určitou pochybnost, že by Úřad byl jakkoliv zainteresován na monopolizaci, případně oligopolizaci trhu s krmivy pro psy a kočky, jak naznačuje žalobce. Jakkoliv je případná praxe Úřadu v informování veřejnosti o nepravomocných rozhodnutích správního orgánu prvního stupně diskutabilní, je třeba konstatovat, že v současnosti jsou ve veřejném prostoru diskutována a prezentována nepravomocná rozhodnutí většiny rozhodujících institucí, ať jsou to soudy nebo správní či samosprávní úřady, a to naprosto běžně. Je zároveň ale třeba konstatovat, že negativní důsledky jakýchkoliv tiskových prohlášení správních úřadů nemohou najít odezvu

v posuzování zákonnosti napadených rozhodnutí správních orgánů. Správní soudy jsou vázány přezkoumat zákonnost napadených rozhodnutí a mediální výstupy správních orgánů jsou v tomto smyslu irelevantní. Klíčový závěr zdejšího soudu je totiž ten, že napadené rozhodnutí obstojí v testu zákonnosti.

V následující části žaloby brojil žalobce proti napadenému rozhodnutí námitkou absence tvrzeného jednání na relevantním trhu pamlsků pro psy a kočky, neboť akce „férové ceny“ se vztahovala výlučně na suchá krmiva pro zvířata. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že podstatou vytýkaného jednání bylo vynucování obchodních podmínek stanovených žalobcem a stanovení cen jím prodávaných výrobků. Z listin, které poskytl v rámci správního řízení sám žalobce a které jsou založeny ve správním spise na čl. 470. až 591., vyplývá, že součástí stanovených obchodních podmínek a ceníků jsou i pamlsky CANDIE'S (extrudované snacky pro zvířata a lidi). Komunikace ohledně pamlsků CANDIE'S vyplývá i z dalších shromážděných listinných důkazů založených ve správním spise. Soud tak má za to ve shodě se žalovaným, že jednání žalobce dopadá i na tyto produkty.

K námitce žalovaného, že se jedná o opožděně uplatněnou námitku, neboť nebyla vznesena ve správním řízení, soud pouze připomíná, že řízení před správními soudy je originárním přezkumem a není omezeno námitkami, které byly vzneseny v řízení před správními orgány (tento názor je součástí konstantní judikatury správních soudů).

V případě námitek vztahujících se k výši pokuty namítal žalobce nejdříve tu skutečnost, že při stanovení pokuty nebylo přihlédnuto k charakteru vytýkaného porušení a zároveň byla výše pokuty stanovena neadekvátně k údajně způsobené škodě. Soud musí konstatovat, že správní orgán prvního stupně se výši pokuty detailně zabýval a podrobně shrnul všechna hlediska a úvahy při jejím vyměření. Závažností deliktního jednání žalobce se správní orgán prvního stupně výslovně zabýval v bodech 160. až 168. rozhodnutí, kde jasně konstatoval jak typovou závažnost jednání žalobce, tak i konkrétní okolnosti, které ho vedly k posouzení konkrétního jednání žalobce. Je třeba zdůraznit, že sám správní orgán prvního stupně zohlednil i tu skutečnost, že dopad jednání žalobce na trh jako takový byl nízký. Samotná pokuta byla stanovena v případě správního orgánu prvního stupně na úrovni pod jedním procentem zjištěného obratu (případě korekce v rámci rozkladového rozhodnutí na úrovni jednoho procenta obratu žalobce), tedy na úrovni jedné desetiny možné sazby. Soud si nemohl nepovšimnout, že správní orgán prvního stupně zdůraznil, že stanovená výše pokuty plně odpovídá konstantní recentní praxi u soutěžitelů s podílem od dvou do jedenácti procent na relevantním trhu. Soud k tomu dodává, že v případě obratu posuzovaného správním orgánem prvního stupně se jednalo o pokutu stanovenou pod zmiňovaným rozpětím, což plně odpovídá i velikosti podílu na trhu žalobce, který byl mezi účastníky sporný v rozmezí 1 % až 4 %.

S uvedeným souvisí i hodnocení namítaného likvidačního charakteru pokuty. Předně je třeba konstatovat, že ani žalovaný, ani správní orgán prvního stupně při posouzení možného likvidačního charakteru pokuty vycházeli z obratu skupiny, do které žalobce patří. V této souvislosti je třeba odkázat především na bod 159. rozhodnutí a body 189. a násl. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ve kterém je podrobně hodnocen stav majetku žalobce (bod 190.). V případě odkazu na skupinu, do které patří žalobce, správní orgán vyloučil z jejího obratu společnost NUTRAM, která na relevantním trhu působí pouze jako dodavatel žalobce.

Správní orgán prvního stupně proto vycházel z čistého obratu žalobce 93.441 tis. Kč (prodej krmiv a pamlsků 82.536 tis. Kč) a k tomu z obratu skupiny 99.142 tis. Kč. Je zřejmé, že zahrnutí obratu společnosti GOLF TIME s.r.o. (třetího a posledního člena skupiny) nijak zásadně nezměnilo výši obratu ve vztahu k vyměřené pokutě a jejímu případnému likvidačnímu charakteru. Zároveň ze skutečností zjištěných správním orgánem prvního stupně vyplývá, že jen nerozdělený zisk žalobce z předchozích let představoval 17.693.000 Kč oproti pokutě ve výši 802.000 Kč.

Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že v rozkladovém řízení byl z kopie výkazu zisků a ztrát žalobce ke dni 31. 12. 2012 zjištěn čistý obrat žalobce za rok 2012 75.993 tis. Kč (nikoliv 68.122 tis. Kč jak tvrdí žalobce v žalobě). Žalobce v rámci soudního řízení nijak nedoložil, že by došlo v průběhu rozkladového řízení k tak zásadnímu snížení majetku žalobce (jak byl popsán v bodu 190. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), aby se uložená pokuta dala chápat jako likvidační, když sice v případě čistého obratu došlo k poklesu o 18, 68 %, avšak před tímto poklesem disponoval žalobce, dle názoru soudu, podle zjištěných skutečností dostatečným majetkem k úhradě pokuty.

S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí, kterým byl zamítnut rozklad žalobce, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová